

ג: הכל ממירין פרק ראשון תמורה

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

(א) תפסוּם כג: מכות ע"ז: שטופות
(ב) כ"ה, (ג) שטופות ג: מ"ז:
(ד) שטופות ג: כ"ה, (ה) ד' (ו) נש
(ז) ה' (ח) נשנת קלח: ע"ז: מכות
(ט) ג' (י) כולומר שטופה שטופה
(יא) מורמור מורמור להפסיד דעמו על
(יב) ע"ז: הית חלל ילקח על שטופה
(יג) כנשכט חמלמו שטופה
(יד) ע"ז: רמז"ל מ"ז: ב"ספר
(טו) דדרס: ז' חגיגה י'
(טז) יורה ד"מ ח"ב, (יז) יורה ד"מ ח"ב,
(יח) י'

תורה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גם' התם הוא מעשה קא
עבד: (ב) רש"י ד"ה לא מיימי
זכו' שזא הס"ד ולח"כ מ"ה ר'
ישמעאל כו' דלחזר:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

ל' אות: גליץ הכהא שיש לו
קצבה ומתכפר לו: בן אשכנז.
ששבעות דף כ"א: גן דלוקה
ממגדף בה ר' אבהו: דן תיבת הוא
ממקד: טן ספק ע"י בחסוכת
הרשב"א סי' קמ"ז: ון שגא
אכלתי ולא אכלתי אמר רבא ועל
תיבות סאול ולא אכל גרשק
להרעות בן לפי צורך ממקד:

[illegible]

נשבע תלת זיימני שלא יאכל אומר
 ככר: אינו מייב אלץ אסם. כדלמערין
 בשבועות (ס:) דלץ שבועה חלה על
 שבועה: ווו היא שבועה ביטוי.
 דלמער קרא לנצטא שפטים להרע
 או להטיב וגו' וזו היא שבועה ביטוי
 שמואל שפטי שלא יאכל אומר ככר
 אכל לא גזל מיד לנכריה אכל שבועה
 העדות ושבועה הפקדון מיבא על
 הדון כשגגה אסם: למטועי מאי.
 דלץ חכמי על (ס) דזונה נמית:
 לאו למטועי אכלתי ולא אכלתי.
 דלע"ז דהיא שבועה ביטוי דלץ למע
 משום להרע או להטיב כמי שבועה
 להצא פרט לשבעה כגון אכלתי ולא
 אכלתי ואמתי שבועה עקר הייז דמי:
 לא מייב קרבן. משום ללברע או
 להטיב גבי קרבן קאי אכל (ס) אמה
 נפוך מייב עליה מלקות דומיא דשבועה
 (ס) (ז): דלמער (י"ג) נמש' שבועה
 (דף כה.) אינו מייב אלץ על העפיד
 לנצ: וו היא שבועה שוא. סיפא
 דהיא משנה לעיל היא היא וו היא
 שבועה שוא ויכר: ורישא לאו למטועי
 אכלתי ולא אכלתי. דלכלתי ולא אכלתי

מקרבן וקא מרבי אכלתי ולא אכלתי תמיסא דחייב קרבן: ומשי
שלא אכלתה וזמנא דהכא כגון חורב ולא אכל: **אכל קרי בלבבא**
בכלל שאר ואין ששן בהן מעשה: **רדכורו עופא מעשה**. עשושה
שחורא שלא להוציא את השם בלעולו כן מקלל את חבירו כשי
אפילו שנוטא אמו. דקא מוזר קרא דאפילו שנוטא אמו לא ליעבד
דשרי למיעבד: **לפנים חבירו**. שלא יאמר חבירו ממון לא מילתא לילין
ל'קיים המלוה. כדי שלא יוכל לומר כי שנוטא נשבעתי ואקיימהו וכו'
ממלוה מוזר: **בכחביו אחריו** ובשמו שפאר. דמרי קראי חבירי
המלוה גזי ויחדל לשנוטא אמו: **אלא תבאי אסא**. האי אסא דהשמו
שמים בלעולא. לא מקלל את חבירו כשי לא לקי: ומחדר ליה לאו
אסא על גז דלקח אפילו הכי לא תכפר עדיו בתלות לתדיר:

שבועה שְׁמָא אוֹפֵל כֶּכֶר זו שבועה שְׁמָא אוֹפֵינָה וּמִכֵּינָה אִינוּ חַיִּים שְׁמָא אַחַת. וְדוֹקֵק נֶקֶט שְׁבוּעָה שֶׁל אוֹפֵל מִתְּחִילָה דְּלֵי אִמֶּר שְׁבוּעָה שְׁמָא אוֹלָנָה שְׁבוּעָה שֶׁל אוֹפֵל חַיִּים שְׁמָא דְּשֵׁנִי אוֹלָנָה מִשְׁמַע כּוֹלֵה וְכִי הִדֵּר אִמֶּר שְׁבוּעָה שֶׁל אוֹפֵל מִשְׁמַע כּלָּל וְשִׁבְעוֹתָהּ (דָּף ה':) מִפְּרַס אִמֵּי תַנָּה
שֶׁל אוֹלָנָה שֶׁל מִשְׁמַע דָּן:

וּמֵאֵי שָׁנָה פֿרשׁ"י מֵאֵי שָׁנָה דַּמְעֻט אֹחֵל וּלֹא אֵכֵל מִתְרַקֵּן וּקְמָרְצִי אֲכַלְתִּי וּלֹא אֲכַלְתִּי מִשְׁפָּא דְּחִיבִי בִּקְרָן וְלֹא נִסְרִיָּה דְּרֵאִי וְאַחֲרֵי לַמְעֻטִּי אֹחֵל וּלֹא אֵכֵל לֹא קִשִּׁי מִיֵּדִי אֲכֹל אִי אֲמַר אִיפְסָא אִזּוּ מִקִּישָׁא לָךְ עָזִי וְרִי פִישָׁא וּמֵאֵי שָׁנָה כִּי דַּמְפֵּרִס לֹא כְרִי עֲקִיבָא וְלֹא קִישִׁי יִשְׁמַחֵל וְיִרְשָׁא לַמְעֻטִּי אֲכַלְתִּי וּלֹא אֲכַלְתִּי מִתְרַקֵּן וּסְפִיא לַמְעֻטִּי אֹחֵל וּלֹא אֵכֵל מִמְּקֻלָּת וּמִשְׁפָּא קִיָּי לַהֲבֵנָה ט"ו: **וּמִקְרָל חֲבִירוֹ בְּשֵׁם עֲנָן** אִם לֹא שְׁמִירוֹ לַעֲשׂוֹת וְיִסְפָּלָא וְאִזְוֹהֲרֵתִּי מִהֲכָל לֹא תִקְלָן חֲרַס אִי נָמִי מֵהֵאֵי קִרְלָא גּוֹשִׁיָּה:

ועבר והיום ולא אכל
בן לקיש אמרי אינו לוקה ר' יוחנן אומר אינו לוקה
הוא וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו ור"ל
דרהו ליה התרתא ספק ^ט וכול התרתא ספק אין
אמברו תהא באכלתי ולא אכלתי ומאי שנא ^י דקא מור
במאכל אכל אכל אמר רבא בפירושו ריבתה תורה
לשעבר אף שקד לשעבר איחיה רבי ירמיה
שלא אוכל כבר זו שבועה שלא אוכלנה שבועה
אינו חייב אלא אחת וזהו שבועת ביטוי שהייבין על
קרבן עולה ויורד וזהו למעוטי מאי לאו למעוטי
אכלתא ולא זו היא דעל שגגתה מייתי קרבן אבל אכלתי ולא
ימני רבי ישמעאל היא ^{יא} דאמר אינו חייב אלא על זה
לקי אימא סיפא וזהו שבועת שוא שהייבין על זה
פטור וזהו למעוטי מאי לאו למעוטי אכלתי ולא אכל
דעל שגגתה פטור מקרבן אבל אכלתי ולא אכלתי מייתי
דאמר ^{יב} מביאין קרבן לשעבר והא אמרת רישא רבי
רבי עקיבא רישא נמי רבי עקיבא ורישא לאו למעו
אלא למעוטי אוכל ולא אכל ומאי שנא ^{יג} משום דקא
קאי בלחא ממועט לשעבר: ומימר: א"ל רבי יוחנן
משום דרבידורו עשה מעשה: ומקלל את חת
אלעזר א"ר אושעיא אמר קרא ^{יד} ואם לא תשמר ^{טו}
הפלאה זו ^{טז} איני יודע מהו כשהוא אומר
למנו הוי אומר הפלאה זו מלקות ^{יז} אימר אפילו
בכתוב ^{יח} שבועת ה' תהיה בין שניהם אימר הני מילי
מילקא לילקי לא מצינת אמרת דהכתיב ^{יט} ובשמו תעלה
לכרד ^כ דאמר רב גידל אמר רב ימני שנשבע
שנאמר ^{כא} נשבעתי ואקימה לשמור משפטי צדק
זבו תדבק ובשמו תשבע ^{כב} אלא למאי אתא לל
ואימא ^{כג} למוציא שם שמים לבטלה מי גרע מקלל
שם שמים לבטלה אנן הכי קא קשיא לן אימא מהו
תסיגי ליה במלקות אבל מקלל חבירו בשם כיון
שם שמים לבטלה וקמזער ליה לחבריה ^{כד} ל

וידאי חייב על שגגתו קרבן: כן וטאי שגא. דממעט אוכל ולא
מחמברא רשא למעוטי אוכל ולא אכל: דקאי בלשכא. דקאי שבע
וממעט לשעבר. בתמיה. כגון אכלתי ולא אכלתי: לא סיפוי מימר.
מחולין קדשים: אם לא השמור לעשות וגו'. עד ליראה את השם
מוציא לטבלה וכתיב והפלה ה' את מחותך שיטול מחות והבייט מלקוח
בשם שמים ואי עבד והפלה ה' את מחותך שיטול מחות: כסדוי דמי
הואיל ומביא עצמו לרדי בעובי: ובשמו תשבע. דשבעת אמת שריא
והארי אלתרין האי קרא ובשמו תשבע לאשמועינן דשבע לקיים את
השם תשבע דאחשקין וחד בודיה עקב דא חייבי ליה דשבע לקיים
וגו': למקלל אם סבירי בשם. דודאי קרא אע"ג דלא עבד מעשה:
כל דין הוא: דסיבא דקרא עבד קרא אי סיפוי גמל בלתי

כב א מ"י פ"ד מהלכות שטות
הלכה כ:
כב ב מ"י פ"ו מהלכות
שטות ד [פ"ט]
פסק דטקין על התרחות פסק:
כב ג מ"י פ"ד מהלכות שטות
הלכה ט:

בזו"ר מ"ח ע"א פירא הלסה ג
טושי"ע י"ד סימן רג ע"ף
ז'
בז"ה מ"ח פכ"ו מהלכות
קטנה"רין הלסה ג וי"ן
הספנות וכ"ח טושי"ע ח"ח
סימן כז ע"ף א'
בז"ר מ"ח פירא מהלכות שטות
הלכה ז'

דבינו גרשום

[illegible][illegible]

שבתות ואם לא רצה מן האל
שבתות ישבע לו כדי להפחית דמיו
בכל ילקח על (לחשיבות של)
שבתות! אמת ואמת להכי הוא
איתא ליראה את השם לא
לפקול ביום בשם: ההוא לא
צוה אמת. דעל שבתות אמת
צוה את חתוב כי צוה את חתוב
ישיר דחבו ובשמו תשבע אמת
הוא ובשמו תשבע דשיר
למשפט לא שיר לא דלר
צוה משום לוודי נפשיה וכדב
לדע אמר וב: את חתוב אמת
חתוב ובשמו תשבע דחיימי
חתוב ובשמו תשבע (חד לחדוב)
ידעל וחד למישרי אפילו שבתות
אמת גדלמא איתיה לא שירא

הוא נראה דג"ל אחת דרשות ופ"ב ע"כ בד' קרא דליראה את השם לתקנ' חנינו אחי.

אף) נראה דדיבור זה לדרך להיות על המקלל את הבורא וע"ז כתב השע"ת גליון כנזן ט"ז.